

La crisi del camp arriba a la ciutat

La crisi que des de fa uns anys arrossega l'agricultura valenciana és ara tan greu que totes les associacions del sector han organitzat una manifestació conjunta a València, prevista per al 5 de març, a fi de fer entendre la gravetat de la situació als governs espanyol i valencià. "Pel futur del nostre camp" n'és el lema.

No és fàcil que la Unió de Llauradors i Ramaders i l'Associació Valenciana d'Agricultors (AVA), les dues grans organitzacions agràries valencianes, convoquen de bracet una manifestació d'aquesta altura. Sobretot els últims anys, quan la política hídrica ha remarcat les seues diferències. Però tots dos, conjuntament amb Joves Agricultors d'Alacant, la Federació Provincial d'Agricultors i Ramaders de Castelló (FEPAC) –amb AVA, les tres associacions d'ASAJA al País Valencià– i la Unió de Petits Agricultors i Ramaders (UPA), clamen pel camp valencià aquest

dissabte. Representen més de 50.000 persones, tot i que la xifra davalla sense remei: 3.500 agricultors moren cada any, i molts pocs els succeeixen. Amb uns preus de venda per terra –pel aires, als supermercats–, salaris de jubilació ridículs, estructures envellides i molt cares de renovar, competència deslleial d'aliments de fora de la Unió Europea... Demanen per tot això, i, encara, per l'aigua i la no-discriminació de l'agricultura mediterrània.

Tot seguit en parlem amb Joan Brusca, secretari general de la Unió, i amb Cristóbal Aguado, president d'AVA.

"La Conselleria juga a dividir-nos"

La crisi deu ser ben grossa perquè la Unió de Llauradors i AVA hagen acordat aquest acte conjunt. —Jo sempre he pensat que en aquest país fan falta dues grans organitzacions, però en moments de crisi com l'actual no té sentit anar separats. La relació és més estreta últimament, potser hi ha contribuït un canvi d'actitud de les persones. Hi ha coses que ens separaran històricament, temes de més importància, d'alta política agrària. De tots aquests temes, ni en parlem.

—Quines solucions concretes proposeu per reduir l'impacte dels preus, tan barats al camp i tan cars al mercat?

—Cap de nova, n'hi hauria prou amb les solucions adoptades a França: un observatori de preus vinculant i el doble etiquetatge, tot i que aquesta segona mesura allà no va tenir gaire èxit.

—La llei del minifundisme aprovada fa dos anys per la Generalitat Valenciana no ha resolt un dels principals handicaps del nostre camp.

—Era positiva la gestió i explotació en comú per abaratir costos i donar eixida a les parcel·les abandonades, però finalment no han apostat per cap dels sis projectes presentats pels agricultors.

—El preu del gasoil gairebé s'ha doblat en els darrers tres anys. El Govern espa-

nyol subvencionarà ara amb 63 milions el subministrament dels agricultors, però l'executiu valencià ha estat l'últim a obrir el termini de demanda d'ajudes, i només ha deixat deu dies. Per què?

—No té sentit que ens hagen deixat un termini tan curt, i a més n'ha augmentat els requisits, quan els diners no són seus, vénen de Madrid. El conseller [d'Agricultura, Juan Cotino] m'ha reconegut que demanarà una ampliació del termini, però no m'ha aclarit el perquè dels nous requisits. A l'abril farem una denúncia pública en què detallarem quants llauradors han tingut ajudes, en quina quantitat, i ho compararem amb altres comunitats, perquè creiem que ací serà testimonial. AVA també s'ha mostrat procliu a fer-ho, però aleshores no sé què passarà. Sembla que la Conselleria juga a dividir-nos. Amb motiu de les últimes gelades a la Ribera, només va convocar AVA, i hem enviat una carta de protesta.

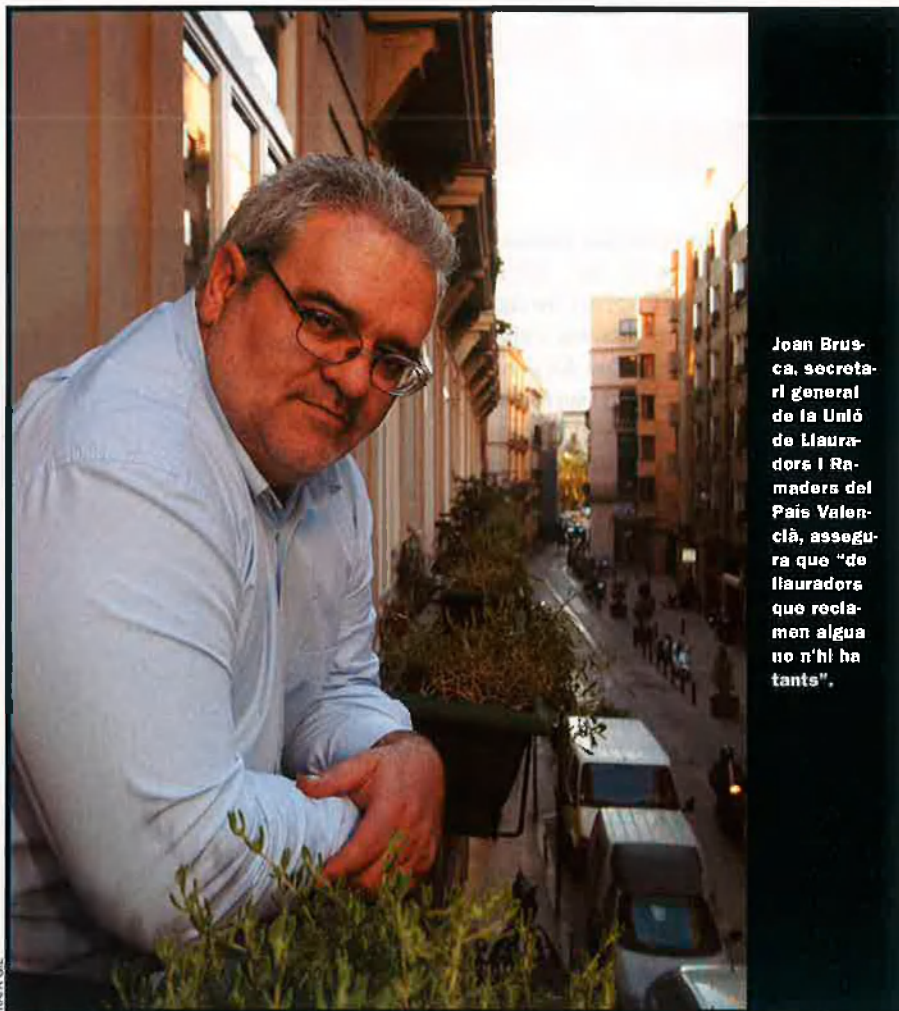
—Els polítics han utilitzat els llauradors amb motiu del transvasament de l'Ebre?

—Sí, és clar que sí, en unes comunitats i en unes altres. Molts polítics han fet servir els agricultors com a punta de llança per reclamar aigua que en cap moment pensaven que seria per a l'agricultura, interessos legítims però no els nostres. I ens utilitzaran. Amb la Unió ho han intentat, ens han fet suggerències explícites, i no han pogut.

—El dessalatge, part cabdal del programa AGUA, sembla que en serà la solució.

—Amb el dessalatge, molts dels recursos actuals podrien retornar a l'agricultura. Però no té sentit reclamar aigua quan tens un embassament, com el del riu Algar, sense comportes, o com el d'Arenós, que està ple d'esquerdes, o com el de Maria Cristina, que han calgut tres anys per tancar un forat... Els llauradors hem demostrat com s'estalvia aigua amb el reg a goteig, que n'estalvia un 40%, una aigua que ara ja no gestionem, i a més han desaparegut més de 100.000 hectàrees de regadiu en deu anys. Un transvasament ha de ser per raons molt importants i per la via del diàleg entre territoris. El problema és quan els polítics juguen a fer de tècnics.

—El preu de l'aigua dessalada marcat pel Ministeri de Medi Ambient als agri-

Joan Brusca, secretari general de la Unió de Llauradors i Ramaders del País Valencià, assegura que "de llauradors que reclamen aigua no n'hi ha tants".

cultors és de 0,12 a 0,30 cèntims el metre cúbic. Els sembla correcte? Podria augmentar molt passats uns pocs anys?

—Més de 13 cèntims seria cara, tot i que en algunes comarques d'Alacant ja paguen més. Qui puga pagar més, que pague. La indústria, el turisme...

—Quants agricultors del País Valencià tenen una severa mancança d'aigua?

—Calen 310 hectòmetres cúbics. 50 a Castelló, 80 a València i 180 a Alacant. En total, això afecta menys del 15% dels llauradors del País Valencià.

—El transvasament Xúquer-Vinalopó podria afectar l'Horta.

—I les Riberes, i l'Albufera. No poden desvestir un sant per vestir-ne un altre. Cal veure què transvasaran, si no hi ha aigua. El Ministeri haurà de filar molt prim, perquè no voldran fer com el Tajo-Segura, que va costar una milionada i una vegada l'any, per justificar l'obra, obren l'aixeta. Treballen amb mitjanes

de pluviometria dels anys seixanta, no és normal. Ho tiraran avant, està fet, però és un tema complicat. Creen unes expectatives irreals que alhora alerten una altra gent, que veuen que allò va avant i que està en risc la seua forma de viure.

—Hi ha hagut tensions dins de la Unió per l'oposició al transvasament de l'Ebre?

—Tres baixes. Al contrari, hi va haver moltes mostres de suport, fins i tot de gent externa a l'organització. De llauradors que reclamen aigua no n'hi ha tants, com es va demostrar a la famosa manifestació ["*Agua para todos*", març del 2002, a València]; com a molt el 5% dels assistents eren agricultors del País Valencià. Mediàticament van tenir tot el suport del món, i les administracions valencianes van col·laborar amb 300 milions de l'època. Per al dia 5 em conformaria que pagaren la meitat dels autobusos, faltarà gent per culpa d'això.